

Arrest

nr. 335 686 van 6 november 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 28 oktober 2024 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 mei 2025 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 27 mei 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en etnisch Bakongo te zijn. U bent geboren op 21 juni 2000 in Luanda, waar u gewoond heeft tot u in februari 2024 naar uw oom in Damba, Uige gegaan bent.

U was op de wake van de grootmoeder van uw vriend. U sliep daar buiten in de nacht van 26 op 27 februari 2024. Omstreeks 5 à 6 uur 's ochtends begon een vrouw die aan de overkant van de straat woonde te roepen dat er een dief was. Uw vrienden en u liepen dan naar die persoon, hij werd ondertussen al aangevallen door andere mensen. Uw vrienden S. en D. deden hier ook aan mee, u niet. Toen kwam er een man voorbij die de zogenaamde dief herkende en zei dat het geen dief was, dat hij de jongen kende van de kerk. Daarop stopte iedereen met de jongen, u denkt dat hij C. heet, te slaan. U vertrok dan naar de voetbaltraining. C. werd naar het ziekenhuis gebracht waar hij twee dagen later, op 29 februari 2024, overleed aan de gevolgen van de slagen die hij had gekregen.

De kerk waar C. lid van was heeft dan druk gezet op de politie om op zoek te gaan naar alle personen die hem geslagen hadden. Er hebben personen van de wijk aan de politie verteld wie C. geslagen had, u zou hierbij ook zijn aangeduid. Wanneer de politie met die buurtbewoners dan bij u thuis kwam hiervoor was u op voetbaltraining. Uw vader vernam dat u gezocht werd door de politie en kreeg een trombose.

Uw broer B. belde u dan op om te zeggen wat er gebeurd was, dat u gezocht werd en waarschuwde u om niet naar huis te komen. U was van voetbaltraining naar huis aan het gaan en besloot dan meteen de bus te nemen naar Uige, waar u uw oom S.M. belde om u te komen halen. U ging dan met hem mee naar Damba waar u van februari tot oktober 2024 onderdook. U bleef die maanden binnen in het huis van uw oom, tot deze uw reis naar België geregeld had.

U reisde op 22 oktober 2024 met een Spaanse identiteitskaart samen met een man die G. heet met het vliegtuig naar België waar u een dag later aankwam en op 28 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij terugkeer onterecht vervolgd te worden voor de dood van C., en vreest dat u naar de gevangenis moet en zelfs veroordeeld zou kunnen worden tot de doodstraf.

Ter staving van uw verzoek legde u uw Angolese geboorteakte, een recent voorschrift voor medicatie en foto's van recente Angolese medische documenten van uw vader voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uw asielselaas is niet geloofwaardig omwille van onderstaande redenen:

*U vreest **vervolging en opsluiting** voor de dood van C. ten gevolge van slagen waar u niet aan heeft deelgenomen (CGVS, pp. 10, 12, 13, 14, 16).*

(CGVS, pp. 10, 12, 13, 14, 16).

*Hierbij dient opgemerkt te worden dat u dit geenszins aannemelijk maakt doorheen uw verklaringen. U legt **oppervlakkige, incoherente, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen** af over de aanleiding voor deze vervolging en de vervolging zelf.*

*Vooreerst legt u geen eensluidende verklaringen af betreffende de tijdsindicatie van voornoemde gebeurtenissen. In de vragenlijst CGVS liet u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) optekenen dat deze gebeurtenis op **27 februari 2024** plaatsvond en u vervolgens onderdook tot u het land verliet op **22 oktober 2024** (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). In de verklaring DVZ gaf u aan tot **januari 2024** in de wijk Petrangol, in Luanda te hebben gewoond waarna u onderdook in Damba, in de provincie Oege [Uige], tot uw vertrek in **augustus 2024** (zie verklaring DVZ, vraag 10). U voor de DVZ geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid daar u verder bij het overlopen van uw reisweg aangaf 22 oktober 2024 te zijn vertrokken, herhaalt u louter 22 oktober te zijn vertrokken, zonder hiervoor een verklaring te geven (zie verklaring DVZ, vraag 33).*

Ook uw verklaringen betreffende de context van de geopperde gebeurtenissen kunnen niet overtuigen. U verklaart dat u aanwezig was op een dodenwake, een obito genoemd, waar uw problemen begonnen. U kan echter niet benoemen hoe de overleden persoon heet voor wie de obito georganiseerd werd, enkel dat het de grootmoeder van uw vriend D. was (CGVS, p. 11). Er kan echter verwacht worden dat u de naam van de overleden persoon kent aangezien u aanwezig was op de wake en dat uw problemen waardoor u uiteindelijk Angola verliet daar begonnen zouden zijn. Bovendien was u al heel lang bevriend met D. en kwam u soms thuis bij zijn grootmoeder.

U slaagt er vervolgens niet in om overtuigende verklaringen af te leggen over het incident met C.. U geeft aan dat u rond vijf à zes uur 's ochtends wakker werd op de obito omdat er een vrouw aan het roepen was dat er een dief was (CGVS, pp. 10, 12). Uw beschrijving hiervan blijft erg beperkt, u komt niet verder dan aan te geven dat een vrouw die u niet kent heel luid aan het roepen was dat een jongen die u ook niet kent een dief was. Beiden waren geen aanwezigen op de obito (CGVS, p. 12). Vervolgens beginnen er meerdere mensen, waaronder uw vrienden, de vermeende dief erg hard te slaan met blokken hout en met ijzer, u geeft aan dat dit de gewoonte is in uw land (CGVS, p. 12). U deed hier zelf niet aan mee omdat u niet wist wat hij gestolen had en u dus geen reden zag om hem te slaan (CGVS, p. 12), zonder verder te duiden waarom u niet zou deelnemen aan iets wat u eerder beschreef als een gewoonte in uw land. De aanval op de vermeende dief

stopte dan omdat er een toevallige voorbijganger die u ook niet kende zegt dat hij het slachtoffer C. kent en dat hij geen dief is (CGVS, p. 12), waarop de aanvallers stopten met hem te slaan. Het is echter niet geloofwaardig dat een aanval die gestart is doordat er iemand zomaar roept dat iemand anders een dief is, ook weer stopt omdat een andere onbekende zegt dat die persoon geen dief is. Dit is geen doorleefde verklaring en wijst op een geconstrueerd karakter van deze gebeurtenis, of toch minstens van uw aanwezigheid of betrokkenheid bij deze gebeurtenis. U kan ook niet duiden wie de buurtbewoners zijn die jullie zouden hebben aangeduid als mededaders en samen met de politie naar jullie huis kwamen (NPO, p.14). Uw kennis over de gebeurtenis die tot uw vertrek zou hebben geleid, is ontoereikend. U stelt dit niet te weten omdat u niet aanwezig was wanneer de politie naar uw huis kwam. Dat u zich hierover nadien dan ook niet zou hebben geïnformeerd is niet geloofwaardig. Bovendien kan er verwacht worden dat als dit mensen zijn die u met naam en adres kunnen aanwijzen als betrokken persoon, dit mensen zijn die u kennen en vice versa.

Ook uw vlucht zelf is niet geloofwaardig. U geeft aan dat u telefoon kreeg van uw broer dat de politie u zocht en u dus niet naar huis moest komen (CGVS, pp. 10, 15). U zegt dan dat u besliste om in plaats van naar huis te gaan van richting te veranderen (CGVS, p. 15). Deze richtingsverandering waar u het over heeft, is een busrit van ongeveer 350 kilometer, zoals aangegeven op de kaart in het administratieve dossier, dit wijst niet op een ondoordachte, plotselinge vlucht. Dat is echter wel wat u beschrijft, want u zegt pas na aankomst in Uige naar uw oom gebeld te hebben om u in Uige te komen halen en naar Damba mee te nemen (CGVS, p. 16). Verder verklaart u in de periode dat u nog in Damba verbleef niets gedaan te hebben, nooit buiten te zijn geweest uit schrik (CGVS, p. 16). Het feit dat u over die periode van ongeveer acht maanden niet verder komt dan te verklaren dat u continu thuisbleef is erg weinig doorleefd en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er dient ook te worden opgemerkt dat uw verklaring dat u geen contact meer heeft met uw familie (CGVS, p. 6) geen stand houdt. U verklaart dat u de week voor het onderhoud gebeld heeft met een vrouw uit uw wijk in Luanda. U had iemand ontmoet in België die u een nummer heeft gegeven van een vrouw uit uw oude wijk, via wie u uw familie zou kunnen contacteren (CGVS, p. 6). U geeft aan dat u daarvoor nog geen pogingen gedaan heeft om contact te zoeken met uw familie (CGVS, p. 7), en op het moment van het onderhoud had u ook enkel contact gehad met deze vrouw en met uw pastoor, nog niet met uw familie (CGVS, p. 8). Uw ouders zouden omwille van de problemen die u had, verhuisd zijn uit de wijk, wist die vrouw u te vertellen. Deze vrouw zou dan ook de medische documenten van uw vader in haar bezit hebben, die ze kreeg van uw familie op hun nieuwe adres (CGVS, p. 15). Een andere verklaring voor het feit dat u medische verslagen van uw vader heeft van maart en april 2025, een maand voor het persoonlijke onderhoud, heeft u niet (CGVS, p. 15). Daargelaten dat de manier waarop u uw vaders medische documenten heeft verkregen, weinig geloofwaardig is, ondermijnt de vaststelling dat u geen contact zou hebben opgenomen met uw familie/niet meer informatie heeft met betrekking tot de geopperde problemen, de geloofwaardigheid van de geopperde asielmotieven daar u klaarblijkelijk geen interesse heeft in het verdere verloop van de vermeende problemen die tot uw vlucht uit Angola hebben geleid. Het is immers niet onbelangrijk om te weten of uw vrees – indien geloofwaardig, quod non – nog actueel is. U beschrijft enkel te hebben vernomen dat die twee personen (S. en 'die vrouw') in de gevangenis zitten, meer weet u niet over verdere ontwikkelingen.

Ook het **gebrek aan voorzorgsmaatregelen of gezochte hulp in Angola** wijst niet op een geloofwaardige vrees. Van wie internationale bescherming aanvraagt mag men verwachten dat deze persoon eerst in eigen land alle mogelijkheden om bescherming te verkrijgen heeft uitgeput, wat u geenszins heeft gedaan. Terwijl u aangeeft dat u dit wel had willen doen door meteen naar de politie te gaan, deed u het tegenovergestelde door te vluchten (CGVS, p. 15). U beschrijft een situatie waarbij er zoveel getuigen zijn, waaronder personen die u herkennen en kunnen aanwijzen bij de politie (CGVS, p. 14). Het lijkt dan logisch dat deze personen dus net zouden kunnen getuigen dat u niet deelnam aan de aanval tegen C., maar toch besloot u om te vluchten, omdat volgens u toch al beslist was dat iedereen die vermeld werd opgepakt zou worden (CGVS, p. 15, 16). Hoe u dat weet, duidt u niet. Het is bovendien logisch dat de ordediensten op zoek gaan naar getuigen en schuldigen na een ernstig misdrijf.

U zegt dat u zelfs niet heeft geprobeerd om op het internet informatie op te zoeken over hoe u zou kunnen omgaan met uw probleem (CGVS, p. 16). Dit wijst geenszins op een geloofwaardige vrees, aangezien u nog meerdere maanden in Angola bent geweest nadat u Luanda verliet omdat u gezocht zou worden door de politie en zelfs niet de meest laagdrempelige stap van hulp zoeken heeft genomen. U geeft bovendien aan dat u in de periode dat u in Damba woonde geen hulp heeft gezocht voor uw problemen omdat uw oom u zei dat hij u zou helpen om het land te verlaten (CGVS, p. 16), wat er verder op wijst dat uw eerste oplossing was om het land te ontvluchten.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de vrees die u aanhaalt om **veroordeeld te worden tot de doodstraf** niet als een gegrond motief behandeld kan worden (Vragenlijst CGVS d.d. 15/04/2025, vraag 3.5; Notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 07/05/2025, p. 10). De doodstraf werd in 1992 afgeschaft in Angola, de laatste effectieve doodstraffen in Angola werden reeds in 1977 uitgevoerd, de informatie hierover werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Hiermee geconfronteerd geeft u aan dat u dat niet weet (CGVS, p. 17). Het feit dat u een vrees aanhaalt voor een vorm van vervolging die niet mogelijk is in uw thuisland wijst niet op een ernstige vrees en ondergraaft ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 12 mei 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

U legde ook enkele documenten voor. U legde een kopie van uw geboortecertificaat voor, uw nationaliteit noch uw geboortedatum worden in twijfel getrokken, dit document heeft verder geen betrekking op uw relaas. U legde ook een voorschrift van medicatie voor om te laten zien welke u neemt, dit heeft eveneens geen betrekking op uw relaas. Tot slot legde u foto's van medische documenten van uw vader voor (maart en april 2025). Zoals hierboven besproken ondergraaft dit op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw bewering dat u geen contact meer heeft gehad met uw familie. U legt dit voor om aan te tonen dat uw vader een trombose gekregen zou hebben wanneer de politie u kwam zoeken (CGVS, pp. 9, 10, 15), er is echter geen enkel oorzakelijk verband te trekken tussen de medische documenten die u voorlegt en uw relaas, ook dit document staft dus geenszins uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en met de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn), van artikel 20.3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 10.3.d en 18 van de Procedurerichtlijn, van artikel "2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, 12, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de

vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Deze motieven worden door verzoeker niet op dienstige wijze betwist. Hij stelt in zijn verzoekschrift, onder verwijzing naar de notities van het persoonlijk onderhoud, dat hij verward was, dat hij de zaken niet kon uitleggen en dat hij niet de mogelijkheid had een psycholoog te zien. Verzoeker laat evenwel na een medisch en/of psychologisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat hij met dermate mentale gezondheidsproblemen te kampen heeft dat hij nood zou hebben aan specifieke steunmaatregelen in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat tevens na concreet te duiden welke steunmaatregelen volgens hem nodig zouden zijn geweest. Het komt te dezen bovendien niet aan verweerder toe om verzoeker te onderwerpen aan een medisch onderzoek. Geen enkele rechtsregel verplicht de commissaris-generaal hiertoe. Gelet op de op verzoeker rustende medewerkingsplicht, komt het aan hem toe om de door hem aangehaalde mentale gezondheidsproblemen te staven middels een objectief stuk, *quod non*.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Angola te zijn ontvlucht omdat hij er onterecht van wordt beschuldigd ene C. te hebben geslagen, waarna deze overleed. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op zijn etnische origine als Bakongo, dient vastgesteld dat uit de door hem dienaangaande aangehaalde landeninformatie niet blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een veralgemeende groepsvervolgung ten aanzien van personen die tot deze etnische groep behoren. Verzoeker dient zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van zijn etnische origine dan ook *in concreto* aan te tonen. Hij maakte evenwel nooit eerder melding van een dergelijke vrees, ook niet in het kader van de beweerde valse beschuldigingen aan zijn adres. Ook in onderhavig verzoekschrift brengt hij geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn etnische origine nood zou hebben aan internationale bescherming.

7.3. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald de valse beschuldiging dat hij (mede)verantwoordelijk is voor de dood van ene C., geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolgung' in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die hierop een ander licht zouden kunnen werpen.

7.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolgung koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

"Vooreerst legt u geen eensluidende verklaringen af betreffende de tijdsindicatie van voornoemde gebeurtenissen. In de vragenlijst CGVS liet u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) optekenen dat deze gebeurtenis op 27 februari 2024 plaatsvond en u vervolgens onderdook tot u het land verliet op 22 oktober 2024 (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). In de verklaring DVZ gaf u aan tot januari 2024 in de wijk Petrangol, in Luanda te hebben gewoond waarna u onderdook in Damba, in de provincie Oege [Uige], tot uw

vertrek in **augustus 2024** (zie verklaring DVZ, vraag 10). U voor de DVZ geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid daar u verder bij het overlopen van uw reisweg aangaf 22 oktober 2024 te zijn vertrokken, herhaalt u louter 22 oktober te zijn vertrokken, zonder hiervoor een verklaring te geven (zie verklaring DVZ, vraag 33).

Ook uw verklaringen betreffende de context van de geopperde gebeurtenissen kunnen niet overtuigen. U verklaart dat u aanwezig was op een dodenwake, een obito genoemd, waar uw problemen begonnen. U kan echter niet benoemen hoe de overleden persoon heet voor wie de obito georganiseerd werd, enkel dat het de grootmoeder van uw vriend D. was (CGVS, p. 11). Er kan echter verwacht worden dat u de naam van de overleden persoon kent aangezien u aanwezig was op de wake en dat uw problemen waardoor u uiteindelijk Angola verliet daar begonnen zouden zijn. Bovendien was u al heel lang bevriend met D. en kwam u soms thuis bij zijn grootmoeder.

U slaagt er vervolgens niet in om overtuigende verklaringen af te leggen over het incident met C.. U geeft aan dat u rond vijf à zes uur 's ochtends wakker werd op de obito omdat er een vrouw aan het roepen was dat er een dief was (CGVS, pp. 10, 12). Uw beschrijving hiervan blijft erg beperkt, u komt niet verder dan aan te geven dat een vrouw die u niet kent heel luid aan het roepen was dat een jongen die u ook niet kent een dief was. Beiden waren geen aanwezigen op de obito (CGVS, p. 12). Vervolgens beginnen er meerdere mensen, waaronder uw vrienden, de vermeende dief erg hard te slaan met blokken hout en met ijzer, u geeft aan dat dit de gewoonte is in uw land (CGVS, p. 12). U deed hier zelf niet aan mee omdat u niet wist wat hij gestolen had en u dus geen reden zag om hem te slaan (CGVS, p. 12), zonder verder te duiden waarom u niet zou deelnemen aan iets wat u eerder beschreef als een gewoonte in uw land. De aanval op de vermeende dief stopte dan omdat er een toevallige voorbijganger die u ook niet kende zegt dat hij het slachtoffer C. kent en dat hij geen dief is (CGVS, p. 12), waarop de aanvallers stopten met hem te slaan. Het is echter niet geloofwaardig dat een aanval die gestart is doordat er iemand zomaar roept dat iemand anders een dief is, ook weer stopt omdat een andere onbekende zegt dat die persoon geen dief is. Dit is geen doorleefde verklaring en wijst op een geconstrueerd karakter van deze gebeurtenis, of toch minstens van uw aanwezigheid of betrokkenheid bij deze gebeurtenis. U kan ook niet duiden wie de buurtbewoners zijn die jullie zouden hebben aangeduid als mededaders en samen met de politie naar jullie huis kwamen (NPO, p.14). Uw kennis over de gebeurtenis die tot uw vertrek zou hebben geleid, is ontoereikend. U stelt dit niet te weten omdat u niet aanwezig was wanneer de politie naar uw huis kwam. Dat u zich hierover nadien dan ook niet zou hebben geïnformeerd is niet geloofwaardig. Bovendien kan er verwacht worden dat als dit mensen zijn die u met naam en adres kunnen aanwijzen als betrokken persoon, dit mensen zijn die u kennen en vice versa.

Ook uw vlucht zelf is niet geloofwaardig. U geeft aan dat u telefoon kreeg van uw broer dat de politie u zocht en u dus niet naar huis moest komen (CGVS, pp. 10, 15). U zegt dan dat u besliste om in plaats van naar huis te gaan van richting te veranderen (CGVS, p. 15). Deze richtingsverandering waar u het over heeft, is een busrit van ongeveer 350 kilometer, zoals aangegeven op de kaart in het administratieve dossier, dit wijst niet op een ondoordachte, plotselinge vlucht. Dat is echter wel wat u beschrijft, want u zegt pas na aankomst in Uige naar uw oom gebeld te hebben om u in Uige te komen halen en naar Damba mee te nemen (CGVS, p. 16). Verder verklaart u in de periode dat u nog in Damba verbleef niets gedaan te hebben, nooit buiten te zijn geweest uit schrik (CGVS, p. 16). Het feit dat u over die periode van ongeveer acht maanden niet verder komt dan te verklaren dat u continu thuisbleef is erg weinig doorleefd en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er dient ook te worden opgemerkt dat uw verklaring dat u geen contact meer heeft met uw familie (CGVS, p. 6) geen stand houdt. U verklaart dat u de week voor het onderhoud gebeld heeft met een vrouw uit uw wijk in Luanda. U had iemand ontmoet in België die u een nummer heeft gegeven van een vrouw uit uw oude wijk, via wie u uw familie zou kunnen contacteren (CGVS, p. 6). U geeft aan dat u daarvoor nog geen pogingen gedaan heeft om contact te zoeken met uw familie (CGVS, p. 7), en op het moment van het onderhoud had u ook enkel contact gehad met deze vrouw en met uw pastoor, nog niet met uw familie (CGVS, p. 8). Uw ouders zouden omwille van de problemen die u had, verhuisd zijn uit de wijk, wist die vrouw u te vertellen. Deze vrouw zou dan ook de medische documenten van uw vader in haar bezit hebben, die ze kreeg van uw familie op hun nieuwe adres (CGVS, p. 15). Een andere verklaring voor het feit dat u medische verslagen van uw vader heeft van maart en april 2025, een maand voor het persoonlijke onderhoud, heeft u niet (CGVS, p. 15). Daargelaten dat de manier waarop u uw vaders medische documenten heeft verkregen, weinig geloofwaardig is, ondermijnt de vaststelling dat u geen contact zou hebben opgenomen met uw familie/niet meer informatie heeft met betrekking tot de geopperde problemen, de geloofwaardigheid van de geopperde asielmotieven daar u klaarblijkelijk geen interesse heeft in het verdere verloop van de vermeende problemen die tot uw vlucht uit Angola hebben geleid. Het is immers niet onbelangrijk om te weten of uw vrees – indien geloofwaardig, quod non – nog actueel is. U beschrijft enkel te hebben vernomen dat die twee personen (S. en 'die vrouw') in de gevangenis zitten, meer weet u niet over verdere ontwikkelingen.

Ook het **gebrek aan voorzorgsmaatregelen of gezochte hulp in Angola** wijst niet op een geloofwaardige vrees. Van wie internationale bescherming aanvraagt mag men verwachten dat deze persoon eerst in eigen land alle mogelijkheden om bescherming te verkrijgen heeft uitgeput, wat u geenszins heeft gedaan. Terwijl u aangeeft dat u dit wel had willen doen door meteen naar de politie te gaan, deed u het tegenovergestelde door te vluchten (CGVS, p. 15). U beschrijft een situatie waarbij er zoveel getuigen zijn, waaronder personen

die u herkennen en kunnen aanwijzen bij de politie (CGVS, p. 14). Het lijkt dan logisch dat deze personen dus net zouden kunnen getuigen dat u niet deelnam aan de aanval tegen C., maar toch besloot u om te vluchten, omdat volgens u toch al beslist was dat iedereen die vermeld werd opgepakt zou worden (CGVS, p. 15, 16). Hoe u dat weet, duidt u niet. Het is bovendien logisch dat de ordediensten op zoek gaan naar getuigen en schuldigen na een ernstig misdrijf.

U zegt dat u zelfs niet heeft geprobeerd om op het internet informatie op te zoeken over hoe u zou kunnen omgaan met uw probleem (CGVS, p. 16). Dit wijst geenszins op een geloofwaardige vrees, aangezien u nog meerdere maanden in Angola bent geweest nadat u Luanda verliet omdat u gezocht zou worden door de politie en zelfs niet de meest laagdrempelige stap van hulp zoeken heeft genomen. U geeft bovendien aan dat u in de periode dat u in Damba woonde geen hulp heeft gezocht voor uw problemen omdat uw oom u zei dat hij u zou helpen om het land te verlaten (CGVS, p. 16), wat er verder op wijst dat uw eerste oplossing was om het land te ontvluchten.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de vrees die u aanhaalt om **veroordeeld te worden tot de doodstraf** niet als een gegrond motief behandeld kan worden (Vragenlijst CGVS d.d. 15/04/2025, vraag 3.5; Notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 07/05/2025, p. 10). De doodstraf werd in 1992 afgeschaft in Angola, de laatste effectieve doodstraffen in Angola werden reeds in 1977 uitgevoerd, de informatie hierover werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Hiermee geconfronteerd geeft u aan dat u dat niet weet (CGVS, p. 17). Het feit dat u een vrees aanhaalt voor een vorm van vervolging die niet mogelijk is in uw thuisland wijst niet op een ernstige vrees en ondergraaft ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 12 mei 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

U legde ook enkele documenten voor. U legde een kopie van uw geboortecertificaat voor, uw nationaliteit noch uw geboortedatum worden in twijfel getrokken, dit document heeft verder geen betrekking op uw relaas.

U legde ook een voorschrift van medicatie voor om te laten zien welke u neemt, dit heeft eveneens geen betrekking op uw relaas. Tot slot legde u foto's van medische documenten van uw vader voor (maart en april 2025). Zoals hierboven besproken ondergraaft dit op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw bewering dat u geen contact meer heeft gehad met uw familie. U legt dit voor om aan te tonen dat uw vader een trombose gekregen zou hebben wanneer de politie u kwam zoeken (CGVS, pp. 9, 10, 15), er is echter geen enkel oorzakelijk verband te trekken tussen de medische documenten die u voorlegt en uw relaas, ook dit document staft dus geenszins uw verklaringen."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij met mentale gezondheidsproblemen kampt, waardoor hij niet of minder in staat zou zijn om zijn vluchtrelaas op een coherente wijze uiteen te zetten, dient vastgesteld dat hij nalaat enig medisch en/of psychologisch attest voor te leggen ter staving van deze beweerde mentale gezondheidstoestand. Het loutere feit dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bepaalde vragen niet meteen begreep, dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde en/of dat hij soms in de war was, volstaat op zich niet om aan te nemen dat hij daadwerkelijk met dermate ernstige mentale gezondheidsproblemen kampt dat hij niet in staat zou zijn om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om coherente, gedetailleerde, doorleefde en aannemelijke verklaringen af te leggen over de kernelementen van zijn vluchtrelaas.

Waar verzoeker stelt dat het niet vanzelfsprekend is dat hij de naam van de grootmoeder van zijn vriend kent, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de commissaris-generaal. In de door hem geschetste context, waarbij hij naar aanleiding van de wake voor de grootmoeder van zijn vriend, op een bepaalde plaats aanwezig was alwaar de voorgehouden vervolgingsfeiten zich zouden hebben voorgedaan, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker de naam van deze grootmoeder kent. Het komt aan verzoeker zelf toe zich te dezen terdege te (laten) informeren. Dit klemmt des te meer daar in de bestreden beslissing tevens terecht wordt opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde gebrek aan contact met zijn familie en uit zijn gedrag een gebrek aan interesse voor het verdere verloop van de door hem voorgehouden

problemen blijkt. Te dezen kan er bovendien op worden gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar verzoeker verder stelt dat de beoordeling van de commissaris-generaal eenzijdig en subjectief is en dat niet wordt uitgelegd waarom zijn verklaringen niet zouden kunnen kloppen, dient vastgesteld dat de voormelde motieven uit de bestreden beslissing gebaseerd zijn op verzoekers eigen verklaringen, beoordeeld in de door verzoeker zelf geschetste context. Het is dan wel degelijk niet geloofwaardig dat verzoeker een aanval op een vermeende dief zou gade slaan en dat deze aanval door de toevallige passage van een kennis van deze vermeende dief zou stoppen omdat die passant verklaart dat de aangevallen persoon geen dief is. Aangezien verzoeker verklaarde dat verschillende buurtbewoners naar de politie gingen en samen met de politie bij zijn huis langskwamen, kan wel degelijk van hem worden verwacht dat hij deze bewoners bij naam kan noemen. Bovendien nam verzoeker niet deel aan de aanval op de vermeende dief, zodat eens te meer niet kan worden ingezien waarom verzoeker zou worden gevisieerd. Verzoekers kennis van de passant die de aanval kon doen stoppen, met name dat deze persoon de aangevallene kende van een protestantse kerk, staat dan ook in schril contrast met zijn gebrekkige kennis van de buurtbewoners die hem zouden beschuldigen.

Waar verzoeker verder stelt dat hij zijn oom als enige uitweg zag en onmiddellijk naar deze persoon vertrok, wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker na een telefoontje van zijn broer meteen een busrit van 350 kilometer onderneemt en pas na aankomst zijn oom contacteert. Dit klemmt des te meer daar hij allerminst doorleefde verklaringen aflegt over zijn bezigheden tijdens dit beweerde verblijf bij zijn oom tot aan zijn vertrek naar Europa. Waar verzoeker stelt dat hierover geen verdere vragen werden gesteld, dient vastgesteld dat verzoeker hierover wel degelijk werd bevraagd, doch dat hij niet verder kwam dan te antwoorden dat hij niets deed en binnen bleef. Verzoeker laat ook na in zijn verzoekschrift nog enige bijkomende informatie te verschaffen over dit beweerde verblijf bij zijn oom, hetgeen, gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep met volle rechtsmacht, geenszins ernstig is.

Waar verzoeker verder citeert uit landeninformatie met betrekking tot geweld bij de Angolese politie, dient vastgesteld dat uit deze informatie niet blijkt dat verzoeker in de door hem geschetste context van een valse beschuldiging niet zou worden gehoord. Voorts betreft dit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie en die op zich dan ook niet volstaat teneinde de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten alsnog *in concreto* aannemelijk te maken.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker wel degelijk verklaarde de doodstraf te vrezen naar aanleiding van de voorgehouden valse beschuldiging, terwijl uit de beschikbare landeninformatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de doodstraf in Angola niet (meer) bestaat. Er kan van verzoeker worden verwacht dat hij zich terdege informeert over de door hem voorgehouden problemen, zodat zijn bewering dat hij verward is, dat hij niet op de hoogte is van het bestaan van wetten en reglementen en dat hij aangaf een gevangenisstraf te vrezen, aan het voorgaande geen afbreuk doet.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

8.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER